

Жита

Микола Щербак

Жита! Зелений мій розмаю!
Як часто на лану чужім
Я весь здригну, як пригадаю
Лани над Тясмином моїм.

Я вмиль побачу: квітне колос,
Неначе молодість моя!
І раптом голос, рідний голос
Мені почується здаля.

Це спів землі... О, знову, знову
То затихає, то зроста...
Як важко слухать рідну мову,
Що шепотять чужі жита.